

LBRIS

We know
books

ANDREEA E DUMITRU

MANIFEST PENTRU FEMEI

Scrisori acide pentru mama

Editura **QUARTO**

București, 2026

CUPRINS

ÎN LOC DE PREFAȚĂ	11
ÎN LOC DE INTRODUCERE.....	15
În zbor cu aripile-mi frânte... ..	23
Ca să nu te mai supăr încă o dată.....	65
Din grija oarbă de-a te rupe	83
Antimodelul recunoscut.....	105
Când e prea târziu să mai fii mamă?.....	123
Iar următorul, oare, cum va fi?	141
Toate dorințele-i ascunse	157
Și dacă nici așa nu-i bine?.....	179
Din fuga de responsabilitate	195
Și dacă mama de împrumut ești tu?	215
A venit vremea... ..	227

PENTRU REÎNTÂLNIREA NOASTRĂ	239
Mulțumesc, mama!	257
MANIFEST PENTRU FEMEI	269
MANIFEST PENTRU IUBIRE	291
DESPRE AUTOARE	317

*Mamei mele,
Fetiței mele de Dumnezeu,*

Vă mulțumesc că-mi sunteți!

numai să te protejeze și să te crească în iubire, te vei regăsi cel puțin într-una dintre poveștile de viață cuprinse în paginile acestei cărți.

Intenția mea este ca, doar pentru că cineva îți va striga amarul și frământările, să îți aducă o urmă decentă de alinare și, mai mult decât atât, știu că prin puterea exemplului, sufletului tău îi va fi mai ușor să dea mai departe din măreția lui, iubire, creând la vremea ta un crâmpei de viață mai bună pe Pământ.

O CIORNĂ ACIDĂ ÎN LOC DE INTRODUCERE

Poate râurile de lacrimi vărsate în fața sufletelor deschise în această carte vor fi un al doilea Potop, care va curăța fața omenirii, în fața lumii de mâine....

Schimbarea se produce prin contribuție, prin armonie, însă realitatea de zi cu zi din această contextualitate șubrează m-a învățat că rasa umană reacționează mult mai rapid la stimuli agresivi, dureroși, care, de altfel, se pare că ar fi singurii care să producă rapid conștientizări și cel puțin intenție de schimbare. Dar prin iubire?...

Iubirea și credința sunt cele care vindecă, dar se spune că nu poți da mai departe decât din ceea ce ai deja... și atunci, ce ne rămâne de făcut? Să dăm

Înainte prin viață acoperiți de lozinci, citate și straturi multe, sub care să putem ascunde durerea, urâtenia, suferința, pentru că, nu-i așa... cine ar vrea să scoată la suprafață cele mai tulburi cotloane ale sufletelor și ale minților noastre... nu se poartă, se vinde doar poleiala, chiar cu prețul sluteniei reale.

Fie că vorbim despre factori așa-zis externi, pe care ni-i creăm pentru a ne lua șuturile binemeritate și menite să ne împingă un pas mai în față, fie avem norocul și binecuvântarea să ne întâlnim cu toate judecățile noastre, cunoscute și necunoscute conștiinței, sub forma unei fapțiuri cu ochii mai tăioși ca ascuțimea firului de iarbă și limba iute ca focurile inimii Pământului... propriul copil.

Așadar, în cele ce urmează, te invit într-o incursiune curajoasă printre judecățile și eșecurile noastre cele mai aprigi. Scriitura aceasta nu e pentru cei care fac umbră Pământului și consideră că sunt realizați doar pentru acest simplu fapt.

Cum spun că facem umbră Pământului degeaba, când noi suntem neostenite în ale realizărilor personale,

pentru comunitate, societate, binele suprem și alte astfel de concepte idealiste, menite să ne mănânce fiecare secundă din clepsidra întoarsă deja cu susul în jos?!

Ne-am uitat rostul primordial pe acest Pământ sau nici nu l-am înțeles vreodată, deși am intrat în malaxorul lui, cu mândrie că am bifat încă o notă din listă, și demne de lăudat în fața semenilor, față de care ne luptăm nesfârșit, nici noi neștiind exact cu ce scop, în definitiv... Poate știm, aș intui, cel puțin de dragul scriiturii... ca să rămânem în istorie! Asta am vrea, însă nu ținem seama că istoria nu poate exista fără ziua de azi și, mai ales, fără cea de mâine...

Cine sunt eu să pun degetul pe rana dată uitării? Eu sunt acel tu, care la rândul său și-ar fi dorit să poată să scoată la lumină, nici prea devreme, nici prea târziu, toată durerea și mirarea care au umbrit măcar pentru o vreme leagănul anilor fără de preț și fără de întoarcere...

Eu sunt tu, cel care vrea să-și facă adevărul cunoscut, fără menajamente și cu prea multă speranță...

că, poate, durerea împărtășită va schimba viețile în curs și va deschide altă cale celor ce vor semăna, dar vor și culege din ziua și din lumea cea de mâine.

Eu sunt tu, cea care poate schimba cursul istoriei... personale, de neam și universale!

Singurul om care este prelungirea mâinii Lui Dumnezeu pe-acest Pământ, ființa de la care toate s-au sfârșit și au început din nou, enigma științifică pusă pe-același rang cu nedescoperitele galaxii și margini ale Universului, cea care încă o dată eșuează în păstrarea unei lumi, în iubire și din iubire concepute.

Se spune că nivelul de creștere și evoluție al omului este direct proporțional față de cantitatea de adevăr pe care o poate accepta despre el, fără să o ia la fugă, așa că vă invit în această incursiune acidă printre povești de viață, care vă vor pune față în față cu adevărurile voastre, din care să vă puteți porni propria schimbare!

Poate râurile de lacrimi vărsate în fața sufletelor deschise în această carte vor fi ca un al doilea Potop,

care va curăța fața omenirii, în fața lumii de mâine...

Lumea pe care o împărțim împreună, azi, ne provoacă să ținem piept unor situații cu altă greutate față de acum patru generații, și ne obligă, fie că vrem sau nu, să avem o altă abordare, fie că ne convine sau nu, pentru a le putea face față sănătoși la minte și la suflet.

Nici poveste să fiu eu cea care spune că nu existau aceleași comportamente sau abordări și acum o sută de ani în natura umană, însă mediul înconjurător, cu siguranță, ne va aduce în fața acelorași provocări, până când vom înțelege că trecutul ne poate defini prezentul și viitorul exact într-atât cât îi permitem.

În stilu-mi caracteristic, frust și cu trăire cruntă, îți voi așterne pe dinaintea ochilor povești de viață pe care am avut deopotrivă privilegiul și responsabilitatea să le trăiesc pe propria-mi piele, și mai ales din ingrata poziție de observator.

Spun ingrată, pentru că nu de puține ori m-am simțit legată de mâini și de picioare, și mai ales la gură, când mi s-au perindat prin față situații din viață,

care mai de care mai nedrepte; clasificate drept bolnave și după litera cărților de specialitate și după rânduiala creștină sau după cutumele bunului simț.

Oricât am încerca să fugim de ceea ce am lăsat în urmă, în speranța că viitorul va arăta altfel și se va schimba sau ne va aduce alinare de la sine, ni se vor împotrivi valurile propriei ființe într-atât încât să batem pasul pe loc până la final... fără să ne fi împlinit menirea nici în fața noastră, nici în fața Domnului și nici în fața frânturilor de viitor, care ne-au dat ocazia în fiecare clipă să schimbăm fața lumii de mâine printr-o alegere făcută astăzi.

Poveștile din această carte sunt toate despre iubire, dor la fel ca iubirea neîmplinită și neîmpărtășită. Dor mai întâi, ca să vă poată face cunoscută, după, și taina iubirii fără de margini.

În oricare etapă a vieții tale ai fi, femeie, în paginile următoare vei avea ocazia să mergi până în fundul Iadului propriei conștiințe, după ce vei fi dat ochii cu tine; ca să te înalți împluternicită, spre a-ți pune în lume darul suprem, de a fi prelungirea mâinii

creatoare a Lui Dumnezeu, prin care doar tu poți să șlefuești, din iubire, fața lumii de mâine!

Dacă vei reuși să te uiți la tot, exact așa cum este, și doar pentru că ești femeie, știu că vei putea, îți vei elibera izvorul nesecat al iubirii, de sine și de viață, și vei reăseza în lumea aceasta dăruirea în locul care i se cuvine.

Vei dărui lumii o nouă șansă, ca din iubire să renască, vei modela ziua de mâine și fața lumii întregi o vei schimba! Toată puterea e în tine, doar să te uiți din nou la ea!

I

În zbor cu aripile-mi frânte...

Ți-aș fi spus dragă mamă, dar azi îmi vine să îți spun pe nume, cu înstrăinare, pentru a putea să îți povestesc despre mine, fără să mă doară sufletul și tot corpul, ca în momentele în care mă gândesc la tine ca la mama pe care nu am avut-o, pentru că n-ai vrut să îmi fii... n-ai vrut! N-ai știut? N-ai putut?

M-ai paralizat, m-ai blocat undeva într-un timp, în care am doar un an și jumătate de când am văzut lumina zilei pe acest Pământ. Baza sănătății mele emoționale abia începe să se țină pe picioare și nici poveste să știe să rupă cuvinte. Am plecat în viață fără măcar să mă înveți să spun „Te iubesc!”, ca răspuns, uitându-mă în ochii tăi.

De atunci și până astăzi, când m-am așezat să-ți scriu aceste rânduri, în viața mea a fost numai un vid.

Au trecut alte zeci ani de când mă poartă viața pe brațele-i străine. Eu a trebuit să cresc în toți acești ani... că nu s-a pus lumea pe pauză între timp, ci parcă din contră, s-a grăbit să mă învețe cu instrumente tăioase despre viață și despre mine.

Nu o să vorbesc cu tine despre oamenii pe care i-am avut în toți acești ani pe post de pansamente și ghidaj. N-ai avea timp să asculți și sunt sigură că nici interes. Aici e despre tine, cum ți-a plăcut mereu; dar e mai rău, e despre lipsa ta, prin care te-ai făcut simțită, prin absență! Tu înțelegi așa nonsens în viață?

Ce să fac eu? Să te întreb despre povestea ta, cu mama ta, ca să aduc lumină și răspunsuri în lumea mea? Nu mai am atât de multă răbdare cu tine acum... prin adolescență poate așa fi avut, dar n-am avut cu cine să aflu despre tine! Ce ironie... pe mine să mă intereseze despre tine și nu invers, tu să fii cea nestăvilit de curioasă, să afli cum crește fiecare fir de viață din mine, din sufletul meu, din mintea mea, din corpul meu!

Atât am vrut să știu mereu... cum ai putut? Cum ai putut să trăiești fără mine și să mă lași să mor în fiecare zi, din lipsa ta?

Culmea, să ne înțelegem, că nu mai sunt la anii în care să mai cred minciuni nici dacă știu că mi-ar aduce alinare... Ce ai avut mai important de făcut în viață, încât să mă arunci din brațe când nici nu mă puteam ține încă în picioare?

Nu m-ai lăsat la bunici doar ca să mi se facă dor de tine, nici n-a trebuit să pleci prin lumea mare ca să câștigi o pâine pentru amândouă. Doar m-ai aruncat din brațe în cea mai la îndemână ocazie. În familie, nu-i așa? Dar pentru ce? Cu ce scop? Din ce motiv? Cum ai putut, femeie, să rupi din tine așa devreme și să nu te mai uiți vreodată înspre mine?

Nu mă refer fizic, când mă vedeai la lună sau de sărbători și nu îmi era confortabil cu labilitatea ta. Să te uiți în sufletul meu, să te uiți la mine cum îmi cresc genele în somn, când dorm pe pieptul tău și în brațele tale...

O să tot curgă cu întrebări, pe care, măcar pentru